

се дигнаха овиъзи. (7) И имаше тамъ единъ челоуѣкъ отъ Сауловитѣ раби, задръжанъ прѣвъ онии день прѣдъ Господа, и името му „Доикъ, Едомянинъ, начальникъ на Сауловитѣ овчари. (8) И рече Давидъ Ахимелеху: А нѣмашъ ли тукъ подъ рака нѣкое копие или мечъ? защото нито мечъти си нито оръжията си зѣхъ въ раката си, понеже царската работа бѣше принудителна. (9) И рече священникътъ: Мечътъ на Голиата Филистимецъ, когото ти порази въ долѣтъ Ила, *ето, обвнѣи е въ дреха задъ ефодътъ: ако искашъ да го земашь, земи го; защото тукъ нѣма другъ освѣнъ него. И рече Давидъ: Нѣма другъ като него: дай ми го.

(10) И станъ Давидъ та побѣгна въ онии день отъ лицето на Саула, и отиде при Анхуса Гетскійтъ царь. (11) И *рекоха Анхусовитѣ раби нему: Не е ли този Давидъ царь на мѣстото? не е ли той комуто взаимно дѣеха въ ликованията и говорѣхъ: — *Саулъ порази тисичитѣ си.

А Давидъ тмнѣи си?

(12) И *гури Давидъ тѣзи думи въ сърдцето си, и уплаши се много отъ Анхуса Гетскійтъ царь. (13) И измѣни образитъ си прѣдъ тѣхъ, и *прѣстори се на лудъ между рацѣтъ имъ, и правѣше близки по вратата на дверитѣ, и оставаше легитѣ си да текать по братата му. (14) Тогазъ рече Анхусъ на рабитѣ си: Ето, виждате че е лудъ този челоуѣкъ: защо го доведохте при мене? (15) Луди ли ми сѣхъ потрѣбвали, та сте довели тогози да прави лудини прѣдъ мене? той ли ще влѣзе въ домътъ ми?

ГЛАВА 22.

И трѣгна Давидъ отъ тамъ та се *оттърва въ пещерата Одоламъ; и когато чуахъ братията му и всичкий му бащинъ домъ, слѣвоха тамъ при него. (2) И *сѣбраха се при него всякой който бѣше въ утѣснение, и всякой дѣляникъ, и всякой оскърбенъ; и

станъ начальникъ надъ тѣхъ: и така бѣха съ него до четиристотинъ мажне.

(3) И отиде Давидъ отъ тамъ въ Масфа на Моавъ та рече на Моавскійтъ царь: Нека дойдатъ, моля, баща ми и майка ми при васъ додѣ познамъ що ще стори съ мене Богъ. (4) И изведе ги прѣдъ Моавскійтъ царь, та живѣхъ съ него прѣвъ всичкото врѣме въ което Давидъ бѣше въ крѣпостъта. (5) А пророкъ *Гадъ рече Давиду: Не оставай въ крѣпостъта: иди та влѣзь въ Юдина та земя. Тогазъ отиде Давидъ та влѣзе въ дѣбравата Аретъ.

(6) А като чу Саулъ че се яви Давидъ и мажнѣи които бѣхъ съ него, (а Саулъ сѣдѣше въ Гавая подъ дървото въ Рама, и имаше копнѣто си въ раката си, и всичкитѣ му раби стоехъ прѣдъ него,) (7) тогазъ рече Саулъ на рабитѣ си които стоехъ прѣдъ него: Чуйте сега, Вениаминци; да ли ще Нессеевитѣ синъ на всица ви *да даде ниви и лозя, и всица ви ще направя ли тисичници и сотници, (8) та да направите всица вии заговоръ противъ мене, и да нѣма никой да ми каже на ухото че *синъ ми е направилъ уговоръ съ Нессеевитѣ синъ, и да нѣма ни единъ отъ васъ да го боли сърдцето за мене, или да ми каже на ухото че синъ ми подигахъ рабитѣ ми противъ мене да тури засада както днесъ?

(9) И отговори *Доикъ Едомянинътъ, който бѣше оправдѣнъ надъ Сауловитѣ раби, и рече: Видѣхъ Нессеевитѣ синъ че дойде въ Нобъ *при Ахимелеха *Ахитовитѣ синъ, (10) който *попита Господа за него, и *даде му храна, и му даде мечътъ на Голиата Филистимецътъ.

(11) Тогазъ прати царьтъ да викнать Ахимелеха Ахитовитѣ синъ, священника, и всичкийтъ му бащинъ домъ, священникитѣ които бѣхъ въ Нобъ; и дойдохъ всичкитѣ при царя. (12) И рече Саулъ: Чуй сега, сине Ахитововъ. А той отговори: Ето мя, господарю мой. (13) И рече му Саулъ: Защо направихте заговоръ противъ мене, ти и Нессеевитѣ синъ?

и Гл. 22; 9. Псал.

52, надписътъ.

и Гл. 17; 2, 50.

и Виж. Гл. 31; 10,

и Псал. 56, надписътъ.

и Гл. 18; 7. 29; 5.

и Лука 2; 19.

и Псал. 34, надписътъ.

—

и Псал. 57, надписътъ.

142, надписътъ.

и 2 Пар. 23; 13.

и Слж. 11; 3.

и 2 Пар. 24; 11.

1 Лѣт. 21; 9.

2 Лѣт. 29; 25.

и Гл. 8; 14.

и Гл. 18; 3. 20; 30.

и Гл. 21; 7. Псал. 52,

надписътъ и Ст.

1—3.

и Гл. 21; 1.

и Гл. 14; 3.

и Числа 27; 21.

и Гл. 21; 6, 9.